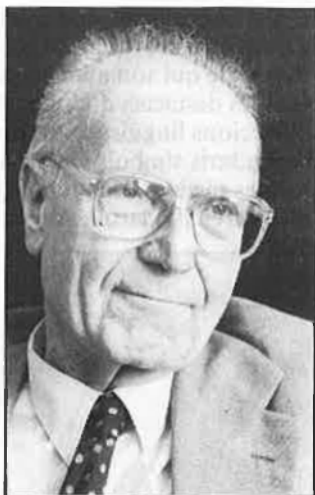

Heribert Barrera*

Esquerra Republicana de Catalunya, en una cruïlla de camins

Qualsevol elecció és sempre molt important per a un partit que, electoralment, té una audiència reduïda. Però les eleccions al Parlament de Catalunya que tindran lloc pel maig ho són, per a Esquerra Republicana, en grau superlatiu. En primer lloc perquè, des del 1982, el partit es troba, malauradament, en una zona marginal on un petit desplaçament de vots pot significar ser parlamentari o deixar de ser-ho. En segon lloc, perquè aquestes eleccions coincideixen amb una situació interna del partit que no és, ni de bon tros, tan greu com alguns, des de fora, intencionadament pretenen, però que tampoc no és tan clara com nosaltres mateixos voldríem.

Al meu entendre no és hora ni de jermiades ni de triumfalismes i menys encara de comparacions entre passat i present. No és hora tampoc d'analitzar si una suposada modernització i un increment considerable de la militància jove han resultat o no positius. Ja ho aclarirem en el moment oportú. És hora, en canvi, de filar prim en la pròpia definició i d'evitar desorientar l'opinió pública. Cal deixar ben clar què som, on volem arribar i què farem al Parlament, perquè qualsevol confusió en aquest terreny només pot fer que perjudicar-nos.

Un partit que sigui, de debò, nacionalista i d'esquerra i que no depengui, ni directament ni indirectament, de ningú de fora és indispensable a Catalunya. Ni les aventures reformistes ni els nous intents larvaris d'intervencionisme en la política

espanyola, ni actuar més o menys al dictat de Felipe González o de Julio Anguita, asseguren la millor defensa dels nostres interessos. I l'esquerranisme autèntic té poc a veure amb la demagògia i amb la duplicitat dels que defensen els obrers només quan estan a l'oposició, o els drets humans allí on no són al poder.

¿Hi ha lloc a Catalunya per a l'esquerra nacionalista? Jo crec que sí, encara que els resultats electorals de vegades ens facin dubtar. Les circumstàncies històriques, el sistema electoral i —no caldria ni dir-ho— els personalismes i els molts errors que segurament hem comès, han anat disminuint el nostre espai polític. Però molts electors no estan satisfets d'aquesta situació i s'adonen que la gestió de la coalició dretana que governa va incrementant cada vegada més les desigualtats. Atreure'ls a nosaltres, o recuperar-los si els hem perdut, pot ser difícil, però no és impossible.

La tenacitat en la defensa dels ideals és la primera condició que han de tenir els polítics que actuen per raons ètiques. El missatge que volem transmetre no és agradable perquè significa sacsejar el conformisme, i per això costa tant d'entendre i és necessari repetir-lo una i altra vegada. La travessia del desert pot ser llarga. Però, si no abandonem la lluita, és segur que arribarà el moment que la gent separarà el gra de la palla i la tenacitat donarà els seus fruits.

* Ex-secretari general d'ERC i ex-president del Parlament de Catalunya.